

JAKUB ČECH

JAKUBŮV CESTOVNÍ DENÍK

Pacific Crest Trail



PĚŠKY Z MEXIKA
DO KANADY
ZA 121 DNÍ



Jakubův cestovní deník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz



Jakub Čech
Jakubův cestovní deník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA a.s.**

JAKUB ČECH

JAKUBŮV CESTOVNÍ DENÍK

Pacific Crest Trail

JAKUB ČECH

**JAKUBŮV
CESTOVNÍ DENÍK**

Pacific Crest Trail

OBSAH

Předmluva (Petr Kosek)	9
Pacific Crest Trail	11
Chození	13
Vybavení	15
Příprava	21
Deník	27
Návrat	257
Technické ohlédnutí	263
Slovník	287

Mámě, která mě naučila chodit.

Tátovi, který mě v pěti letech vzal pod první širák,
naučil věřit papírovým mapám a respektu z přírody.

Skautům, kteří mě podruhé naučili chodit.

Petrovi Koskovi, který pro mě objevil
ultralight backpacking a Pacific Crest Trail.

Václavovi Novákovi, Janě Pastorkové, Frodo a Scoutovi
a dalším trail andělům, kteří mi poskytli zázemí.

A celé hiker trash komunitě, která se se mnou o cestu
podělila. Každý sám za sebe a přece spolu.

Hike your own hike.

Šlapej si tu svoji cestu.

PŘEDMLUVA

Jsem spoluviník, přiznávám se! A mám z toho radost. Známe se s Kubou sice krátce, ale to, co nás spojuje, je důležitější než roky – sebrali jsme odvahu, vymanili se z koloběhu věcí a různých závazků a začali si plnit svoje sny. Každý jsme se k tomu dostali jinou cestou a souhrou okolností, ale oba jsme propadli dlouhým trekům. A mám radost, že jsem k tomu mohl Kubu trochu pošťouchnout.

Kdyby člověk se vším v životě čekal na ideální chvíli, tak se nikdy nedočká. Projít dlouhý, několikaměsíční trek, jako je PCT, není jen fyzický počín, ale vyžaduje to i zásadní životní rozhodnutí a změnu. Ale stojí to za to a jsem rád, že v době instantní, rychlé, virtuální zábavy existují lidé jako Jakub, kteří jsou schopni udělat něco reálného, namáhavého a naprosto bláznivého. A dotáhnout to do cíle.

Často slycháváme, že jsme blázni, že se do něčeho takového vůbec pouštíme. To je jeden pohled. Pro nás je bláznem ten, kdo si všechny tyhle úžasné možnosti života nechává utéct.

Že nevíte, o čem mluvím? Přečtěte si následující stránky Jakubova deníku a možná se to rozhoří i ve Vás!

Lehký krok na cestách i v životě Vám přeje Petr Kosek.



PACIFIC CREST TRAIL

Pacific Crest Trail (PCT), celým názvem **Pacific Crest National Scenic Trail** (Národní pacifická hřebenovka), je dálkový trek pro pěší či jezdce na koních táhnoucí se od Mexika do Kanady po západním pobřeží Spojených států amerických. Měří 4 279 kilometrů a pohoří, přes které se převážně vine (Sierra Nevada a Cascade Range), se nachází ve vzdálenosti 160–240 kilometrů od pobřeží Tichého oceánu.

Jižní konec (South Terminus) se nachází u městečka Campo nedaleko San Diega. Odtud míří severně nejprve přes pouštní oblast jižní Kalifornie. Po 1 130 kilometrech vystoupá do pohoří High Sierra, pokračuje přes Yosemiteký národní park, vulkanickou oblast severní Kalifornie, hluboké lesy a jezerní oblast Oregonu až po pohoří Severní Kaskády (North Cascades) ve státě Washington. Tam se nedaleko Seattlu na hranici s Kanadou nachází její konec severní (North Terminus). Za ním stezka pokračuje ještě nepatrný kousek (14 km) do Manning Parku v Britské Kolumbii.

PCT prochází přes 25 národních lesů (*national forests*) a sedm národních parků. Překonává převýšení 128 kilometrů – nejnižší bod (43 m n. m.) se nachází na hranici Oregonu a Washingtonu (Cascade Locks), nejvyšší pak v průsmyku Forester Pass (4 009 m n. m.) v High Sieře. Vyhýbá se městům, pro potřebné zásoby je nutné sejít z cesty a do nejbližší civilizace dojít či dostopovat. Na některá místa je nutné si potřebné zásoby předem zaslat poštou.

Přestože finální podoba stezky byla ustanovena roku 1993, s jejím oficiálním „budováním“ se začalo už v roce 1968. Idea samotná ale sahá až do třicátých let 20. století. Tehdy skupina mládežníků z organizace YMCA zdolala mezi roky 1935–1938 hřeben hor procházející třemi západními státy USA po stezce, která dnešní PCT značně kopíruje.

Dnes patří PCT do systému Národních přírodních stezek (National Scenic Trails). Mezi ně se pak kromě jiných řadí i dvě sesterské stezky – **Appalachian Trail** (AT) na východním pobřeží (3 500 km) a **Continental Divide Trail** (CDT) ve Skalistých horách (5 000 km). PCT je z nich co do rozmanitosti jednotlivých ekologických prostředí nejpestřejší, a je tak dnes asi nejpopulárnějším trekem všech chodců dlouhých tratí (*thru-hikers*).



CHOZENÍ

Chodit jsem začal zhruba před 28 měsíci, tedy na začátku roku 2014. Dvaadvacet let před tím jsem nedělal nic jiného, než že jsem se věnoval své profesi. Prakticky nulová tělesná aktivita se projevila značnou fyzickou zchátralostí. Když jsem si v létě 2013 natrhl achilovku, stál jsem před rozhodnutím: buď začnu něco dělat, nebo se za pár let už nebudu hýbat vůbec. Věděl jsem, že tělocvična pro mě nebude, a tak jsem se vrhnul na to, co mě do devatenácti bavilo nejvíc. Na chození.

První výšlap na Nový rok 2014 byl tragický. Čtrnáct kilometrů, naprosté vyčerpání a čtrnáct dalších dní bolestivé rekonvalescence. A pak znovu.

Začal jsem číst hodně knížek zabývajících se chozením (nejen) po horách, objevil jsem fenomén *ultra light backpackingu* (tj. chození nalehko, s minimální a lehkou výstrojí) a začal se tomu věnovat systematictěji. Výsledkem bylo, že jsem byl po půl roce schopen jít několik dní za sebou 50 kilometrů denně, zhubl jsem 15 kilo a život se mi celkově proměnil k radostnějšímu. Před rokem jsem absolvoval Svatojakubskou cestu (tzv. Camino, 1 012 km) a přechod Korsiky (GR 20 + Mare a Mare Nord, 235 km).

Tou dobou už jsem o PCT věděl docela dost. Přečetl jsem o něm několik knih, strávil stovky hodin na internetu pročítáním dostupných informací a blogů. Začal jsem snít o tom, že bych tenhle špacír rád absolvoval. A před rokem (na jaře 2015) jsem se ten sen rozhodl uskutečnit. Díky popularizaci PCT,

kteří se mu dostalo po uvedení filmu *Divočina* (Wild, 2014), se zdesetinásobil počet lidí, kteří se tenhle trek pokoušejí absolvovat. Tři tisíce lidí místo tří set, letos snad i víc. To je velký nárůst, přestože celou trasu ujde pouhá desetina (40 procent odpadne během prvního tisíce kilometrů). Díky tomu se počet *PCT Long-distance permitů*, tj. povolení vydávaných organizací spravující PCT (Pacific Crest Trail Association) ve spolupráci s lesní správou a správou národních parků, které umožňují pohyb a přespávání v národních parcích, omezil na 50 na den (tj. na den startu).

Dále bylo nutné zažádat o vízum, protože cesta většinou trvá déle než tři měsíce. Zatím nejrychleji trasu absolvovala v loňském roce (2015) holka s přezdívkou Ghost – potřebovala na ni 56 dní. To znamená, že ušla asi 75 kilometrů denně, bez dne odpočinku. To vážně neplánuju a ani to není smysl cesty samotné. Počítám, že pokud dojdu (a statisticky mám šanci 1:10), bude mi to trvat 110–150 dní. Nehodlám se hnát. Ano, chci jít svižně, ale jen tak, jak mě to bude bavit, jak mi síly a klimatické podmínky dovolí.

VYBAVENÍ

(Veškeré uvádění vybavení jsem si vybral sám a jeho hodnocení vychází z osobní zkušenosti. V žádném případě se nejedná o reklamu, nejsem nikým sponzorován a vše jsem si pořídil za vlastní peníze.)

Když má člověk několik měsíců fungovat jen s tím, co si nese na zádech, a připočítá k tomu váhu jídla a vody (přes poušť i 7 litrů), řeší pak opravdu každý gram. Někdy mi to přijde až obsesivní, ale je to pochopitelné.

Rozhodl jsem se, že si nebudu brát hamaku, se kterou chodím doma. Na jednu stranu mě to mrzí, na druhou nebudu muset v první pouštní části obtížně hledat vhodná tábořiště se stromy, na které bych mohl hamaku pověsit. Prý to jde, ale člověk spí většinou jinde než všichni ostatní. A sociální element je na tomhle treku považován za jeden z nejpodstatnějších. Místo ní nesu jen jednoduchý tarp – jednoplášťový stan bez podlahy. A ten, který nesu, zároveň slouží jako pončo pro případ vytrvalějšího deště. Místo spacáku mám quilt – spacák bez zad. V podstatě je to outdoorová peřina, která ale v praxi úplně dostačuje. Slehlé peří ve spacáku totiž ztrácí izolační vlastnosti, a proto je to jen „mrtvá váha“.

Mrzí mě, že si nemůžu vzít lihový vaříč. V minulých dvou letech bylo totiž jejich používání v Kalifornii kvůli extrémním suchům zakázáno. V očích zákona se totiž rovnají otevřenému ohni. Můžu s tím vnitřně nesouhlasit, ale nechci jít proti PCTA ani se dostat do konfliktu s rangery, a tak nesu o 140 gramů

těžší vaříč plynový. Mohl bych mít i lehčí plynovou variantu, ale vyzkoušel jsem jich několik a JetBoil má rozhodně největší efektivitu, což se zase projeví na hmotnosti neseného paliva. Celkem jsem se dostal na 6,5 kila základní váhy. Není to nic rekordního, ale je to celkem slušné.

Velká trojka (batoh, spaní, přístřešek)

batoh	ZPACKS Ars Blast Backpack 52L	667 g
quilt (spacák) + obal	ZPACKS 900 Fill Power Down Sleeping Bag 20F	508 g
tarp/pončo	SMD – Gatewood Cape	412 g
ground sheet	GRAM-COUNTER GEAR ULTRA GROUNDSHEET Large	158 g
karimatka (ořízlá)	Therm-A-Rest RidgeRest SoLite	164 g
alumatka	Yate Alu Matte	80 g
kolíky (6×)	6.5 inch Red Tough Titanium Tent Stakes	51 g
CELKEM		2 040 g

Vaření

vaříč s kotlíkem, šálkem, zateplení	JetBoil solo Ti	300 g
lžice	SEA TO SUMMIT Alpha Light	10 g
nůž	Deejo Naked	26 g
láhev na vodu	Platypus 2,5	37 g
láhev na vodu	Láhev 1L Smart Water	36 g
filtr na vodu s láhví + stříkačka na čištění	SAWYER Mini	133 g
zapalovač plynový	-	17 g
stuffsack na GORP	SEA TO SUMMIT Nano Dry Sack 4L	18 g
stuffsack na jídlo	ZPACKS Roll Top Food Bag	40 g
trash bag	SEA TO SUMMIT Dry Sack 8L	36 g
CELKEM		653 g

Oblečení v batohu (po většinu dne)

péřovka	CRUX Turbo down jacket	252 g
flísová mikina s kapucí	Patagonia R1 Fleece Hoody	416 g
ponožky (2 páry)	Jurek ALPINE	124 g
triko s dlouhým rukávem	Merino Triko Rab MeCo 120	151 g
dlouhé spodky	JITEX merino	176 g
teplá čepice	Warmpeace Thermolite	37 g
boxerky	SMARTWOOL Micro 150 Boxer Brief	79 g
rukavice	Quechua	60 g
nepromokavá bunda	Inov-8 Racelite 150 Stormshell	199 g
nepromokavé kalhoty	HIGHPOINT Road Runner	142 g
stuffsack na oblečení	ZPACKS Large Rectangular Dry Bag	33 g
stuffsack na špinavé oblečení	Katabatic gear	16 g
CELKEM		1 685 g

Elektronika

telefon + nepromokavý obal	iPhone 6s + Catalyst waterproof case	190 g
foťák + pouzdro Lowepro	Sony RK100 m3	333 g
náhradní foto akumulátor	Sony NP-BX1	25 g
fotostativ malý	GorillaPod Original	47 g
power banka	Powerseed 13000 mAh	292 g
sluchátka	Bose SIE2i	21 g
čelovka	Black Diamond Storm	118 g
solární nabíječka	vlastní výroba podle návodu na nalehko.com	166 g
nabíječka 2× USB	AT&T	50 g
napájecí kabel iPhone	Apple	11 g
napájecí kabel micro USB	-	27 g
stuffsack elektronika	ZPACKS Rock Stuff Sack	5 g
CELKEM		1 285 g

Hygiena

ručník	SEA TO SUMMIT Drylite Towel Small	70 g
kartáček na zuby	-	20 g
lékárnička	-	86 g
nůžtičky	-	16 g
lopatka	Coghlan's Backpackers Trowel	51 g
stuffsack na hygienu	ZPACKS Small Stuff Sack	3 g
CELKEM		246 g

Ostatní

ukulele + obal	iUke mini	190 g
sluneční brýle s pouzdrém	Rudy project Slicer flip-up	56 g
šití, spínací špendlíky, lepení	Repair kit	50 g
kompas	Silva 9	13 g
batůžek do města / stuffsack na drobnosti	SEA TO SUMMIT Ultrasil Day Pack	73 g
poznámkový blok a pero	-	89 g
špunty do uší	-	1 g
provázek	-	13 g
moskytiéra (head net)	SEA TO SUMMIT Head Net	12 g
peněženka	ZPACKS Wallet Zip Pouch	5 g
pas	-	38 g
skrytá ledvinka na dokumenty	Eagle Creek Undercover Money Belt	47 g
CELKEM		587 g

Oblečení (nepočítá se do základní váhy)

kalhoty	HIGHPOINT	386 g
triko s krátkým rukávem	JITEX KRON 930	157 g
boty (pár)	INOV8 Raceultra 290	600 g
návleky	INOV8	37 g
ponožky	Bridgedale WoolFusion Trail	62 g
boxerky	SMARTWOOL Micro 150 Boxer Brief	79 g
šátek	INFIT	36 g
kšiltovka	Decathlon	70 g
hodinky	CASIO ProTrek	64 g
hůlky	FIZAN Compact Light	328 g
CELKEM		1 819 g

Celková hmotnost

základní váha (base weight)	6 495 g
základní váha + oblečení (skin weight)	8 314 g

Možná mám s sebou zbytečně moc elektroniky (iPhone, foťák, power banka, solární nabíječka), ale nechci přijít o možnost psát deník a hodně fotit. Taky jsem si dlouho lámal hlavu, mám-li brát ukulele. Vyřešila to náhoda – čtrnáct dní před odjezdem jsem objevil inzerát na odprodej miniaturního iUke za směšnou cenu. Když mě přestane bavit ho nosit, s lehkým srdcem můžu někoho obdarovat.

V některých úsecích přibudou extra položky – přes poušť ponesu víc vody, přes Sierra Nevadu nesmeky (*micro spikes*), teplejší oblečení, *bear barrel* (nebo *bear canister* – medvědům odolnou nádobu na potraviny), ale většinu času si vystačím se zde uvedeným vybavením.

PŘÍPRAVA

1. den, neděle 17. dubna

V neděli 17. dubna 2016 odlétám 6.20 z Ruzyně do Londýna. Ještě stihnu jedno letištní kafe s částí rodiny, která mě šla doprovodit, a Praha mi na víc jak čtyři měsíce mizí z očí. V Londýně mě čeká sedmihodinové čekání na další spoj. Tak hodinu trvá, než se dostanu z jednoho terminálu na druhý. Pak na dlouho bezstarostně usnu – posledních pár dní jsem toho moc nenaspal. Pracoval jsem až do minulé neděle, takže na bezprostřední přípravu na cestu mi zbyl necelý týden. Ze spánku mě po několika hodinách probudí hlasitě telefonující Indka sedící naproti, pro kterou jako by její okolí neexistovalo. Naštěstí už je pomalu čas k nalodění.

V letadle sedím vedle chláпка, který si chce hrozně povídat. Nejdřív myslím, že je zlítej, pak se ale ukáže, že do sebe hází jednu „veselou“ piluli za druhou – otázkou je, co je lepší. Větší část cesty prospím. V San Diegu přistáváme v sedm hodin večer – doma jsou čtyři ráno. Projít přes všechny kontroly trvalo 90 minut.

Před letištěm mě vyzvedává kluk jménem Greyhound (60), který pomáhá dvěma nejznámějším *trail angelům* (tj. lidem, kteří se podél trailu dobrovolně starají o hikery) ze San Diega: Scoutovi a jeho ženě Frodo (na PCT a dalších stezkách po USA se místo jmen tradičně používají přezdívky, tzv. *trail names*).

Tenhle manželský pár už deset let hostí velkou část lidí, kteří vyrážejí na trail. Ubytují je, nakrmí a v den startu je odvezou na hranici s Mexikem, kde cesta začíná. A zarputile odmítají přijímat příspěvky na provoz či dary. Když jsem jim před několika měsíci psal, můžu-li u nich strávit tři dny přípravy, doslova mi odepsali: „Víme, že tě tvoje máma dobře vychovala, ale my nic nepotřebujeme a také nepřijmeme. Pokud chceš něčím přispět, peníze věnuj organizaci PCTA, která se o stezku stará.“ Tak se i stalo.

Po příjezdu k Frodo a Scoutovi dostanu najíst najdu si místo na spaní v jednom ze tří velkých stanů, dostanu instrukce, jak to tady chodí, a seznámím se s několika z osmnácti hikerů, kteří tu dnes spí. Většina z nich startuje zítra ráno. Scout chvíli hraje na kytaru, takže se zpívá. Ano, je to celé trochu retro hippie, ale je to vážně dojemné. V deset už se zaleze do spacáků – značná část osazenstva vstává před svítáním.

2. den, pondělí 18. dubna

Sice jsem usnul rychle, ale ve tři ráno naplno udeřil *jet leg*. Z převalování mě vyrušila až symfonie budíků, které se všude kolem spustily úderem páté. Stan, ve kterém jsem spal, opustilo všech pět spoluspáčů. Já se ještě převaluju do sedmi. U snídaně se potkám s těmi, co zůstali – s Francouzi a Australany. Stejně jako já jsou tu na víc dní, aby si udělali přípravu. U snídaně taháme rozumy z Temmy (55), která tu je také jako výpomoc pro Frodo a Scouta. V devět si Sedáme s Maxem (25, Francie), Kayou (23, Německo) a Greywolfem (60, USA) a procházíme si s mapou jednotlivá místa na trati. Hlavně to, kde a jak se dá dozásobit místně a kam je potřeba si předem poslat balík. Pak přibereme Bretta (35, Austrálie) a necháme se Temmou odvézt

do pobočky telefonního operátora AT&T, abychom si pořídili lokální SIMky. Je to jednodušší, než jsem čekal, přesto nám to zabere tak hodinu. Po návratu poobědváme (každý si udělá sendvič) a pak se vrháme na přípravu.

Někdo běží nakoupit, balit *resupply boxy* (balíky se zásobami), odnést je na poštu. Já si vypisuju místa, kde se budu dozásobovat z místních zdrojů a odkud kam budu posílat balíky. Počítám, kolik jídla si musím koupit na první etapu a první tři balíky. Děním si do nich mapy (*Halfmile's PCT Maps*) a průvodce rozřezaného na jednotlivé úseky (*Yogi's PCT Handbook*, zkráceně *Yogi's Book*). Taky zkouším *bear barrel*, který patří k povinné výbavě na High Sierru a do Yosemite. K mé velké úlevě se mi pohodlně vejde do batohu. V pět jsem se vším hotov. Hodně piju – stále nám vtloukají do hlavy, že musíme být dopředu dostatečně hydratovaní. Průběžně přijíždějí další návštěvníci. Dnes se tu očekává rekordní počet hikerů – bude nás tu třicet.

V šest se koná velkolepá večeře, po níž drží Frodo se Scoutem řeč o různých aspektech cesty. Největší důraz kladou na dodržování pravidel *Leave No Trace* a dělání dobrého jména celé PCT *thru-hike* komunitě. V minulosti se bohužel objevily případy, kdy někteří hikeři zneužívali štědrosti lidí kolem trailu. Vkrádali se například tajně ve skupinách do motelů, utíkali z hospod bez placení a výsledkem bylo, že se některé podniky hikerům uzavřely.

Po večeři zůstává většina zúčastněných u stolu a probírá důvody, proč se na PCT vydali a jaká mají očekávání. Báł jsem se, že si všichni budou pouze poměřovat výstroj (jako kdo má lepší bábovičku), ale vypadá to, že většina zúčastněných chápe, že podstata celého podniku tkví v něčem jiném. Se soumrakem hovor utichá, postupně všichni uléhají. Vzhledem k počtu nocležníků spí dnes řada lidí pod širákem.

3. den, úterý 19. dubna

Po snídani vyrážím se Stevem (27, Kanada) nakupovat. Potřebuju koupit zásoby na 19 dní. Nejprve vyrazíme do Sprouts, což je takový lepší supermarket, který se zaměřuje především na organické potraviny. Výhodou je, že si člověk může sám navážít a namíchat svůj GORP (tj. *travel mix*) z různých ořechů a sušeného ovoce. Pak mažeme do VONS, což je obecnější supermarket, ovšem také cenově příznivější (navíc máme k dispozici slevovou kartu). Trochu mi trvá, než se zorientuju v místních značkách. U všeho kontrolujeme nutriční hodnoty. Naším cílem je, na rozdíl od ostatních nakupujících, nakoupit co nejmenší (nejlehčí) balení s co možná největším množstvím kalorií. Bratt (40, Velká Británie) nechce nakupovat po cestě, a tak vše pořizuje rovnou na celých 4 260 km. Nechtěl bych být v jeho kůži, až po dvou měsících zjistí, že už mu něco nechutná, a přesto to bude muset ještě další tři měsíce jíst.

Když si svoje jídlo rovnám do balíčků, zjišťuju, že ho mám o třetinu méně, než potřebuju. Ráno jsem to špatně spočítal. Naštěstí John (65, další pomáhající dobrovolník a člen vedení PCTA) veze Juliana a Michaelu (25, Německo) do velkoobchodu s turistickým a sportovním vybavením REI, tak se svezu taky. Kupuju několik „luxusnějších“ dehydrovaných večerů Mountain House a ještě jednou skočím do VONS. A pak balení.

Na prvních 110 pouštních mil do Warner Springs si nesu zásoby na zádech, tam na mě bude čekat první balík. Další posílám až do Kennedy Meadows (míle 702), za kterým začíná Sierra. V balíku mám nové boty s goretexovým povrchem (přece jen mě čeká sníh), nesmeky (tj. zjednodušené mačky), nepromokavé návleky, teplé rukavice a jídlo na následující etapu. Poslední balík posílám ke kamarádce Janě P. do San Franciska.

V něm je poslední pár bot a jídlo zhruba na týden. Jana mi ho pošle na trať, až budu nové boty potřebovat (nejspíš do Castella, míle 1 499).

Balí všichni. Někteří zjišťují, že se jim do batohu nevejde jídlo a voda, a tak za pomoci ostatních vyhazují věci, které s sebou nemusí bezpodmínečně nést. Část pošlou domů, část zanechají zde v *hiker boxu* „zero“. *Hiker boxy* naleznete podél celé trasy a slouží k odkládání věcí, které už nechcete vláčet dál a které ještě můžou někomu jinému posloužit. Nejhuř je na tom Brett. Co chvíli kleje, když zjišťuje, co mu všechno chybí. *Třicet resupply boxů je třicet resupply boxů...*

Dům se opět zaplňuje nově příchozími. V šest společná večeře, tentokrát v mexickém duchu (burritos), po ní jako včera řeč Frodo a Scouta.

Pak už se jen poflakuju. Ti, co vyrazí zítra, si převažují batohy. Se zásobou jídla na 110 mil a šesti litry vody se většina pohybuje kolem 24 kil. Já se, doufám, nedostanu nad 18.

Můj obdiv má Felix z Německa, co si táhne trumpetu. To se můžu jít se svým 160gramovým ukulelem zahrbat. Jeho parťák Julian vytáhne kytaru (*travel size*), takže se Scoutem dáme dohromady trochu hraní na dobrou noc.

Ještě chvíli straším, dávám si sprchu, dokud můžu, a v jedenáct se přidám k ostatním spáčům.

4. den, středa 20. dubna

Ráno jdeme se Stevem na poštu. Žena za pultem moje balíky převáží a pak mi s úsměvem navrhne, ať si věci zabalím do jiných krabic a pošlu je s výhodnějším tarifem – *regional rate* místo *flat rate*. Hned mi podává krabice, nůžky a lepičku a co

chvíli se ptá, jestli nechci pomoci. Představuju si, jak by to asi vypadalo na české poště...

Pak si jdu ještě koupit trochu čerstvých potravin na první dva dny a už se jen poflakuju po domě. Pomáhám s obědem a s ostatními posloucháme historky veteránů, kteří stezku chodí po sekcích (*section hikers*), vždy čtrnáct dní každý rok.

Jediný, kdo je ve stresu, je Brett – pořád přebaluje svoje *resupply boxy*, je čím dál zoufalejší, jeho nadávky nabývají na peprnosti. A to startuje zítra, se mnou.

Všichni, kdo vyrážejí zítra, finálně dobalují batohy a naplňují vaky s vodou. Ráno na to nebude čas. A nastává okamžik pravdy. Každý si jde převážít batoh – místní závěsné váze se přezdívá *Scale of Tears*. Nejhuř prý dopadl chlapík, jehož batoh vytrhl ze zdi vrut, na kterém váha visí. A mé vítězné číslo je 18,8 kg, včetně šesti litrů vody a jídla na týden. Čekal jsem to lepší. Možná moc jídla a vody, všichni straší, že jí nebude dost. Huř jsou na tom kluci z Německa s 25 kilogramy.

Následuje poslední večeře. Zítřejdoucí jedí mlčky. Je to skoro, jako bychom odjížděli na frontu.

Nikomu se nechce spát. V obýváku si povídáme s Nitro (35), která je v PCTA zodpovědná za údržbu cesty v jižní Kalifornii. Ale v devět stejně zalézáme do spacáků.

DENÍK

1. den, čtvrtek 21. dubna

D-Day. Všechno proběhlo hrozně rychle. Pět aut, osmnáct lidí v nich, za 70 minut jsme v Campu. Je sedm hodin ráno a všem se nám začíná plnit sen. Samozřejmě probíhá fotografické šílenství. Foťáky jdou z ruky do ruky. Skoro to vypadá, že s nimi Scout začne žonglovat.

A každý k tomu přistoupí po svém, jako kluk, který před monumentem pózuje v Adamově rouše.

Ještě zápis do registru, rozloučení se Scoutem, pohled skulinou v plotu do Mexika a 20 minut po příjezdu už šlapeme. O téhle chvíli člověk dva roky sní a najednou stačilo mrknout a málem by ji ani nezaznamenal. Tak jo, šlapu, to snad umím.

Naše grupa se během pěti mil zcela roztrhala a je to tak fajn. Stejně jsme si nepovídali. Ne že bychom si neměli co říct, ale bylo vidět, jak si to každý prožívá po svém.

Na poušť je kolem dost zeleně. Zpočátku je příjemně, ale o deváté udeří vedro – táhnout 6 litrů vody má své opodstatnění. Je vidět dost zvířat – veverky, trpasličí zajíce a hady.

A pak najednou má cesta málem skončila, ještě dřív než pořádně začala. Nebyl to had, ale obyčejná včela. Dostal jsem pigáro těsně vedle oka. Hispánský *section hiker* s olbřímým batohem mi pomohl vytáhnout žihadlo. Pro jistotu jsem si zobnul dva zyrteky. Je to dobré, nenatéká to. Po chvíli potkám mladíka, který si říká Top Notch (22, Missouri). Mám trochu problém s jeho akcen-

tem, ale nakonec docela jde. Loni absolvoval Appalachian Trail, a má docela ostré tempo. Za chvíli ho ztratím z očí.

Je mi hrozně. Ještě před půlrokem bych to dával s prstem v nose. Terén není náročný. Ano, jsou to serpety nahoru dolů, ale nijak velké převýšení. Jen to slunce. Žel posledního půl roku jsem toho kvůli práci nachodil minimálně, nestihl jsem se fyzicky připravit, přibral jsem pět kilo, a tak se teď cítím jako sra.ka májová. Teplota 37 °C.

V poledne každý hledá trochu stínu, snaží se přitisknout ke skále nebo pod vzrostlejší keře. Občas se objeví i strom. Pod jedním najdu odpočívajícího Top Notche ještě s dalšími třemi hikery. Přidám se k nim, ubalím si sýrovou tortillu a užívám si 90minutovou siestu. Vyrážíme v půl druhé s Top Notchem. Tempo se nám srovnalo, ale spíš než že by se mně zvedlo, tak jsem zavadlo. Žádný stín nemineme bez chvilky odpočinku. Co chvíli nám nad hlavou burácejí helikoptéry – to asi pohraničníci nahánějí mexické imigranty. Anebo pašeráky. Prý není tak neobvyklé, že tu člověk na nějaké narazí.

Potkali jsme Nimu (25), která se schovávala ve stanu před horkem. Prý že je v pohodě, ale byla na cestě z Campa už třetí den. Jejím partákům, co na ni čekají v Lake Morena, máme vyřídit, že je v pořádku. Dva kluci, co šli před námi, jí nechali litr vody a Top Notch jí dává její ztracený šátek, který našel o pár mil níž.

Na míli 20 u Lake Morena narazíme na rozcestník, kde z popisu není úplně jasné, kudy se vydat. Top Notch ještě s dvěma klukama koukají do mapy, do mobilů, do *Yogi's Booku* a mudrují. Když už to trvá moc dlouho, prohlásím: „Kupředu levá“ a kluci mě po chvíli neochotně následují stezkou vlevo. A dojdeme dobře, do kempu, kam jsme měli namířeno. Dlužno dodat, že ta pravá cesta tam vedla taky.

Je 17.30. Najdeme plácek, který je vyhrazen PCT hikerům. Už jich tu dost je. Pár se jich vyptává na Nimu a vypadají dost nakvašeně, že ještě nedorazila. Všichni stavějí stany, já zkusím širák. Tenhle kemp je první místo, kde je voda na cestě z Campa. Myjeme si nohy, plníme láhve, vaříme večere (rýže s tuňákem), koukáme do map a do *water reportu*. (*Water report* je jednoduchá google tabulka, kde jsou vypsané jednotlivé zdroje vody a jejich aktuální stav. Tabulku průběžně aktualizují procházející hikeři. Každý z nás si nese aktuální tištěnou kopii nebo alespoň elektronickou verzi v telefonu.) Zítra bychom měli narazit na zdroj vody po šesti mílích, tak toho nebudeme muset táhnout tolik.

V devět (tzv. *hikers midnight*) usínám, měsíc mi jak reflektor šajní do očí. Vrtulníky lítají i v noci.

➡ 32 km (celkem: 32 km)

2. den, pátek 22. dubna

Přes noc padlo hodně rosy, ale tarp nestavím, jen se s ním přikryju. Přes den bude dost slunce, abychom všechno usušili. Teploměr hlásí 2 °C. Přes noc mi nateklo místo pod okem, kam mě včera bodla včela, ale nevypadá to nijak vážně.

Vyrážíme za tmy v 5.20. Z Top Notche se klube dobřej parťák. Dobře se nám povídá, dobře se nám mlčí, ve finále máme podobné tempo. Za hodinu se zastavíme a pozorujeme východ slunce. Skvělé je vědomí, že stejný pohled si užijeme ještě víc než stokrát. V 7.30 dorazíme na pěkné tábořiště Boulder Oaks (míle 26) s tekoucí vodou. Rozhodneme se tu posnít.

Přidá se k nám John (30, USA), který jde s Mariposou, batohem od GossamerGear, který jsem používal Ioni. Byl ale z doce-

la křehkého materiálu, a tak, když jsem si objednával nový quilt od ZPacks, vzal jsem si i jejich batoh z *cuben fiberu*. Zatím jsem s ním spokojený, ale Mariposa je vychytanější. A John má aktuální model, z nového materiálu, který vypadá výrazně odolněji.

Kolem se budí hikeři, kteří tu spali. Někteří jsou na cestě už čtvrtý či pátý den. Zajímavé je, že když se tady s lidmi bavím, všichni znají Českou republiku. A to jsem se je několikrát snažil natchytat, jestli se tak jenom netváří – dobře vědí, kde leží, často zmiňují Havla a Jágra. Dokonce tu jeden chlápek chválil *Limonádového Joea*! Prý tu běžel v distribuci.

Kolem deváté opět udeří vedro. Jdeme po severní části hřebene, a tak jsme trochu chráněni před sluncem.

Nevyužijeme možnosti sestoupit do kaňonu, kde teče Kitchen Creek, říkáme si, že máme dost vody a že vydržíme do Fred Canyon Tentsite (míle 32), kde je pramen. Chyba. Přecházíme na jižní svah, najednou je spotřeba vody o poznání vyšší. Taky musíme dost koukat na cestu, málem jsem šlápl na chřestýše.

Když v 11.30 dorazíme k prameni, zjistíme, že je vyschlý. Další spolehlivá voda je o 5,7 mil dál (Long Canyon Creek Ford, míle 37,7). Top Notch už má jen litr vody. Dávám mu litr ze svého, takže oba teď máme dva. Je tu pár stromů, pěkný plácek, dostatek stínu. V nohách 12 mil – zůstáváme na siestu. Obědváme (tortilla s burákovým máslem), sušíme spacáky, pospáváme.

Dál vyrážíme ve dvě. Vedro nám dává hodně zabrat. Stezka vede podél hřebene, po jižní straně, občas přímo po něm. Nevynecháme žádný stín, který je tu opravdu vzácností. V jednom z nich narazíme na skoro bezzubého chlápka, který vypadá jako opravdový *hobo*. Těžké boty, ohromný modrý batoh s externím rámem a v jedné ruce ještě jeden městský batůžek. Párkrát se posléze mineme. Jednou, když zrovna odpočíváme pod

stromem, zaslechneme divoké mručení a odfukování. Polekaně se na sebe podíváme: Medvěd? Tady? A pak znovu uvidíme modrý batoh a bezzubé dásně.

Na míli 37,1 nabere vodu z potoka Long Canyon Creek, což nám chvíli trvá, protože je dost mělký. Filtrujeme a Bezzubá dásně se nám směje, že už čtyřicet let pije vodu nefiltrovanou a nikdy mu nic nebylo, že už je vůči všemu imunní. Svůj proslav doplňuje chrchlanci a medvědímu bručením. Ustlal si na místním minitábořišti. Chvíli uvažujeme, že taky zůstaneme, ale pak se ukáže, že je tam spousta mravenců (B. d. opět prohlásil, že je vůči nim imunní). Podle mapy je o půl míle dál ještě jedno trochu rovné místo vhodné k přespání, a tak se tam přesuneme. Je pěkné, i když rovné zrovna ne. Ale jde to. Stavíme tarpy – bude zima, je to v podstatě kaňon, kde dost profukuje.

K večeri si vaří bramborovou kaši a krájí si do ní slaninu. Za chvíli se k nám přidá Daugh (32, USA) a Christine (30, USA), asi hodinu si povídáme. Pak přijde ještě jeden pár, ale ten se drží stranou. Vykonáme večerní rituály a úderem osmé zaléháme k spánku.

➡ 28 km (celkem: 60 km)

3. den, sobota 23. dubna

Přestože celou noc foukalo (2–3 Bf), bylo tepleji (7 °C). Vyrážíme ve 4.55 a užíváme si nočního chladu. Poté co po pár metrech přecházíme potok, zjišťujeme podle mokrých stop, že nejsme jediní, kdo startuje časně.

Jak se blížíme k Mount Laguna, mění se charakter krajiny, objevují se borovice s najednou jsme v příjemném hájku. Na míli 41,5 nacházíme vyhlídku, usedáme, snídáme.

Za další tři míle dojdeme k místu, kde pravděpodobně taky býval les, ale evidentně vzal za své při požáru.

Cesta má opět pouštní charakter. Krajina se otevírá do dálky, a tak si co chvíli užíváme výhledy.

Na Penny Pines Point (míle 48,7) odbočíme na *campground* u silnice, kde můžeme nabrat vodu. Potkáme Austrii a Winter, pár, se kterým jsem se potkal u Scouta a Frodo a kteří startovali dva dny přede mnou. Povídáme si, dělíme se o svačinu.

Dnes se jde výrazně lépe. Nejen že je chladněji, ale stále mírně pofukuje. Pochvalujeme si, že jsme zvládli *ten to ten*, tj. deset mil do desáté hodiny (posléze i *twelve to twelve*). Taky si říkáme, že jsme čekali víc chřestýšů. Jakmile to dořekneme, narazíme na dvojici *day hikerů* – kluk stojí o kus dál, zatímco jeho holka svírá v náručí malé psisko a bojí se projít kolem chřestýše, který varovně chřestí metr od cesty. Nebudu lhát, taky nám to nebylo příjemné, ale nechtěli jsme být za sraby. Nakonec to zvládla i ta holka a chřestýš se utišil. Dnes potkáváme vůbec hodně *day hikerů* – je sobota.

Zrovna když se kocháme další vyhlídkou, narazíme na další známé od Scouta a Froda, Francouze Maxe (25) a Pierra (27), kteří startovali 20. dubna. Dohadujeme se, že večer zakempíme společně na míli 59,5. Má tam být větší parta společných známých ze San Diega. Pak kluky na chvíli ztratíme, abychom se o hodinu později potkali na Pioneer Mail Picnic Area (míle 52,6). Je krátce po dvanácté, poobědváme spolu a držíme dvouhodinovou siestu.

Top Notch si volá s bráchou, který jde zrovna na východním pobřeží Appalachian Trail a říká, že se tam objevil už třetí lesní požár v krátké době. Je podezření, že je někdo zakládá úmyslně...

Když se zvedáme k odchodu, zažijeme svůj první *trail magic*. *Trail magic* je tradičně překvápko, které podél stezky chystají do-

morodci pro procházející hikery. Někdy je to koš s ovocem. Jindy termobox s pivem. Někde stojí chlápek a dělá na grilu burgery. Jen tak, sobě i hikerům pro radost. Tady dvě *day hikerky* (matka s dcerou) rozdávají *thru-hikerům* cookies. Max a Pierre už odcházejí a koláčky odmítnou, čímž si Max vyslouží *trail name* Cookie Monster. My nadšeně přijímáme – jsou skvělé. Ale najednou nás to strašně nakopne – s takovou dávkou cukru v krvi se náš organismus nedokáže vyrovnat. Zamotá se nám hlava, začneme se třást, a tak si ještě musíme na chvíli sednout. V ten moment si všimneme stromu, co má v kůře žaludy – v životě jsme nic takového neviděli. Skoro si říkáme, jestli se nám to nezdá. Co jsme to vlastně snědli za koláčky? Radši si to fotíme. Později se dozvím, že to má na svědomí americký datel sběrač.

Chceme si nabrat vodu z nádrže o kousek dál, ale je tak zaneřáděná, že by to asi ani naše filtry nedaly. Naštěstí je u ní i malá *water cache*, takže si z ní bereme po půl litru a jdeme dál. *Water cache* jsou místa na trailu v úsecích, kde nejsou zdroje vody, kam *trail angels* z blízkých měst vozí láhve a kanystry s vodou. A zase jen z čistého entuziasmu. Je to příjemné, ale člověk se na to nesmí stoprocentně spoléhat.

Je příjemných 25 °C, pod námi je kaňon a my se nemůžeme vynadávat. Top Notch se ode mě naučil říkat místo „This is just awesome!“ česky „To je prostě skvělý!“.

Cesta se klikatí po vrstevnici podél hřebene, občas se vzdálíme tak na 100 metrů a pak na sebe z ostrohu na ostroh nadšeně voláme: „We are hiking PCT!“ To z nás asi ještě nevyrchal ten cukr z koláčků...

V 16.30 dorazíme na Sunrise Trailhead (míle 59,5). Ze sandiegské party tu potkáme jen Pierra, Maxe a Kayu. Německo-švýcarská část pokračovala dále. Nabíráme a filtrujeme vodu z velké cisterny a pak si kousek od ní najdeme plácek k zakempení.

Po večeri vytáhnu ukulele a při druhé písni se Top Notch rozeběhne s láhví vody pryč. Když se ohlédnu, vidím o dvacet metrů dál hořící pruh trávy, který se snaží kluk s holkou z vedle stojícího stanu uhasit. Popadnu svoji láhev s vodou a společnými silami oheň dohasíme. Ukázalo se, že ta holka (odteď má *trail name* Wild Fire) špatně dotáhla vařič na plynovou kartuši, která následně explodovala. Ve finále to ještě dopadlo dobře. Po chvíli si k nám přijdou uvařit večeri, protože přišli o všechn plyn. Došlo mi, že táhnu rezervní kartuši, tak jim ji přenechám. Přinesli druhé ukulele, dáváme několik kousků dohromady.

Historky, zábava, západ slunce. Rozhodneme se jít zítra společně k Scissors Crossing a v pondělí si dát *zero day* (tj. odpočinkový den, ve kterém se neujde ani jedna míle) v Julianu. Není kam spěchat. Yogi (v *Yogi's Booku*) doporučuje nevstupovat do Sierry kvůli sněhu před prvním červnem, takže máme dost času. Spát jdeme v půl deváté.

➡ 35 km (celkem: 95 km)

4. den, neděle 24. dubna

Jen v 5.30 vystrčím hlavu ze spacáku, slyším ze všech stran: „Happy birthday!“ Včera jsem to na sebe prásknul, a tak hned dostávám dárek – Cliff bar (müsli tyčinku). Každý tu ví, jak je jídlo na trailu ceněné.

V šest vyrážíme, po skupinách, ale za chvíli se celá banda (Max, Pierre, Kaya, Top Notch a já) zase sejde dohromady. Po dvou a půl mílích prudký sešup ze 1 430 metrů o 275 metrů níž do kaňonu a pak zas pozvolna vystoupat cca o 100 metrů výš.

Dál už jen postupně po vrstevnici sestupujeme. Zpočátku se člověku motá hlava z hloubky pod sebou, ale postupem

času to přestane vnímat. Na míli 68,4 nabere a přefiltrujeme vodu z tanku – poslední dostupná na dnešní etapě.

Slunce do nás zase pere, k polednímu marně hledáme kousek stínu – těch pár stinných míst už si rozebrali šťastnější hikeri před námi. Ve 12.15 se nám přece poštěstí (míle 72,5), i když všech pět se nás na jedno místo nevejde, a tak se rozlezeme pod víc keřů. No stín to úplně není. Spíš náznak stínu. Obědváme, užíváme si siestu. Po devadesáti minutách stín zmizí, chci se hnout na druhou stranu keře, ale chřestýš mě upozorní, že to místo už je jeho. Bereme to jako znamení, že máme pokračovat.

Nebudu pořád opakovat, že slunce praží a že je to únavné. I tak bychom neměnili ani na okamžik. Stále zvolna klesáme, kolem stezky se objevují velké kameny, až dojdeme na dno údolí (720 m n. m.). Tady to konečně vypadá jako na skutečné poušti.

Kaktusy, keře, písek. Docházíme na Scissors Crossing (míle 77) a bereme stopa do Julian. Původně jsem tam vůbec jít nechtěl, ale protože mám narozky, rozhodli jsme se to oslavit pořádnou večeří.

Parta se nacpe do jednoho auta, jen zvedli palec a jeli. Já jedu o 10 minut později s *trail angelem*, který si vzal na šest týdnů volno, jen aby se mohl starat o PCT hikery. Zase, tohle člověk z našich končin nepochopí.

Julian je malé turistické městečko, vlastně jen jedna ulice, dva obchody, pekárna, čtyři hospody, pošta, hotel, *lodge* (ubytovna – něco mezi horskou chatou a motelem) a to je vše. V *lodge* si najmeme jeden dvoulůžkový pokoj pro všech pět, takže nám to nezruinuje rozpočty. Majiteli to nevadí. U hikerů je na to zvyklý a neprodělá na tom.

První, na co všichni myslíme, je sprcha. Ze všech stéká hnědá břečka. Pak zajdeme do krámu koupit si čerstvé ovoce

a pivo, ke kterému okamžitě dostaneme papírový pytlík, abychom mohli pít na ulici – málem bych zapomněl, v jaké zemi to jsme.

A pak ta vytoužená večeře. Dáváme si pořádného amerického double burgera. Cpeme do sebe kalorie pod tlakem.

Sedí s námi i Nicolas (23) z Belgie, který má za sebou pár těžkých dní a není si jistý, zda chce pokračovat. Snažíme se ho přesvědčit, ať to takhle brzy nevzdává. Kaya s námi není, zasedla se jinde – šla si nejdřív vyprat do hospody, kterou vedou *trail angels*. Je sice zavřená, ale hikeři si můžou oblečení zdarma vyprat v pračce na dvorku. My to nechali až po večeři a byla to chyba, protože pračka je obsazená. Já si svoje věci přeperu v ruce v *lodgi*, kluci to nechávají na ráno. Čeká nás dlouhý den, bez vody po cestě po následující dva dny. A navíc se sem žene bouře. Sněhová!! Když se té novině dívám, místní jen pokrčí rameny: *El Niño*. Spát jdeme dnes hodně pozdě, v půl jedenácté.

➡ 29 km (celkem: 124 km)

5. den, pondělí 25. dubna

Počasí ráno opravdu vypadá hrozně. Prší, mlha, silný vítr. Lidi, co přijeli z trailu dnes ráno, říkají, že dostali docela do čuni. Jednomu klukovi vítr zlámal stanové hůlky. A v Lake Morena skutečně sněžilo. Jsme rádi, že jsme byli pod střechou. Uvažujeme, že si vážně uděláme *zero day*. Na druhou stranu, chladné počasí a snad i déšť bude pro dnešní úsek lepší než pražící slunce. Na následujících 24 mílích není spolehlivý zdroj vody. Jen jedna *water cache*, a ta může být prázdná.

Užijeme si snídani v *lodgi*. V 8.30 už jsem jak na trní, nejraději bych vyrazil hned na stop, ale bandě ještě chvíli trvá ba-

lení, vyzvednutí vypraného prádla a dokoupení zásob. Nechci trhat partu, a tak se ještě chvíli povaluju. Výhodou je, že zatím přestane pršet a obloha se protrhá. Protože máme skluz, odpouštíme si návštěvu pekárny, kde *thru-hikeři* po předložení *PCT Long-distance permitu* dostávají koláč zdarma.

Stopujeme asi 20 minut, než odjede Kaya, Max a Pierre se stejným *trail angelem*, který vezl včera mě. Mě a Top Notche pak bere o 10 minut později ženská, jejíž muž jde PCT jako *section hiker*, a ona na něj vždy někde čeká. Mezitím vozí hikery z trailu do města a zpět. V Scissors Crossing jsme v 11.00 a hned začínáme pěkně zostrá výstupem z 694 metrů na 1 020 metrů.

Počasí je zpočátku vážně příznivé (25 °C), až na ten vítr. A ten stále sílí. Co chvíli se musíme zastavit, nabrat dech, přilepení na skálu.

Vítr má nárazově určitě 7 Bf, chodíme v předklonu, občas v podřepu, abychom co nejvíce snížili odpor. Špatně se nám dýchá, máme šátky přes obličej. Občas někomu něco ulítne – čepice, sluneční brýle – a to je pak nenávratně ztraceno. Kayu vítr jednou povalí, ale naštěstí zůstává na stezce (pod námi je stále hluboký sráz) a nezraněná. Hůř dopadne Max – ten přistane přímo do trsu kaktusů.

Když se chceme domluvit, musíme na sebe křičet – na povídání to dnes není. Tak zkouším poslouchat hudbu a bluesový Jimmy Witherspoon s Robbenem Fordem mi zvedají náladu. V jednu hodinu si dáme dvacetiminutovou pauzu na svačinu a ve tři na oběd – vždy schovaní v relativním závětrí za většími kameny. Max vytáhne k obědu třetinku piva, každý si srkne – nikdy nám nechutnalo víc.

Po obědě se na chvíli dostaneme za hřeben, takže vítr padne tak na 4 Bf, ale za půl hodiny jsme zase na vršku a začne to nanovo. Navíc na obzoru začnou hrozit mraky, vypadá to, že by

mohlo přijít něco většího. Naštěstí v půl páté dorazíme na míli 91,2, kde je *water cache* plná vody. Ale vyšli bychom s tím, co si neseme. Nachází se trochu níž na závětrné straně kopce, takže tu fouká o poznání méně. Je tu dost míst na stany, hodně lidí už tu je zakempených, takže si taky najdeme plácek pro sebe.

Přestože jsme šli dnes jen šest hodin čistého času a ušli 23 kilometrů, jsme kvůli tomu větru utahaní jak koně. Ještě spolu povečeříme (kari tuňák s rýží!) a chvíli si povídáme. Dojde na vyprávění nejtrapnějších historek, které kdo kdy zažil. Suverénně vyhrává Top Notch s historkou, jak se před týdnem po rozlučkové párty doma probudil vedle kamarádky svojí mámy. Nevydržíme kecat dlouho – v sedm začne krápat, a tak se odebereme do pelechu. Zítra vstáváme brzy, čeká nás 18 mil do Warner Springs, kde musíme být před pátou, než zavře pošta – na Kayu a na mě tam čeká *resupply box*.

➡ 23 km (celkem: 147 km)

6. den, úterý 26. dubna

Nakonec z deště moc nebylo. Párkrát přehánka. Zato vítr s tarpy a stany několikrát dobře zacvičil. Večer jsme je naštěstí dobře ukotvili a kolíky zavalili kameny. V pět jsme připraveni vyrazit jen já a Top Notch. Ještě vidíme balícího se Pierra, ale jen si řekneme, že nás dožene, až se zabalí ostatní. Trochu tušíme, že to hned tak nebude. (Později jsme zjistili, že vyrazili až v sedm.) Ještě jsme udělali zápis do místního registru a už si to šlapeme tmou. Vítr nás ještě občas propleskne, ale stěží přesáhne 3 Bf. Nebe bledne, v údolí před námi se válí mlha, kterou ale vítr brzy rozežene.

V 7.30 v závětrí posnídáme a pak postupně sestupujeme z 1 340 metrů o 350 metrů níž. Míjíme milník prvních sta mil –

je vyznačen stovkou vyskládanou z kamenů. Ty kamenné stovky vlastně potkáváme tři – každou zhruba po padesáti metrech. A tak si každý může vybrat podle sebe, které uvěří.

U potoka San Ysidro Creek (míle 105) posváčíme a chladíme si nohy. Pak se před námi otevře široká planina.

Zase úplně jiná scenérie a stále nás nepřestává udivovat množství kvetoucích kaktusů. Včera nám v Julian řekli, že máme štěstí na dobré načasování, protože tady to kvete jen tři neděle v roce. Na míli 106,2 nacházíme známý skalní útvar Eagle Rock, který skutečně připomíná orla s rozepjatými křídly. Je u něj spousta *day hikerů*.

V půl jedné dojdeme k Warner Springs (míle 109,5). Asi působíme dojmem, že chceme jít dál, tak na nás z přilehlé požární stanice zavolají tlampačem, že tady je dobré se zastavit na jídlo. Nejprve navštívíme místní komunitní centrum, které v sezoně slouží hlavně PCT hikerům a u kterého je i kemp. Místní *trail angels* tu vedou malý obchůdek, umožňují vysprchovat se, vodní masáž chodidel, připojení k internetu, večer grilujou burgery a vůbec nabízejí zázemí. Pak se vydáme na poštu pro můj první *resupply box*. Z pošty se přesuneme do jediné místní restaurace Golf Grill. U vchodu je nápis, že PCT hikery obsluhují pouze na terase – začátkem sezony se jim totiž uvnitř jeden náš kolega zul. (Po více než sto mílích se chodecká noha dá klasifikovat jako chemická zbraň.) Terasa je plná, potkáváme tu One Sticka (29) z New Orleans, který s námi vycházel od Frodo a Scouta 21. dubna. Místo trekových hůlek má jen jednu dlouhou hůl a velmi rychlé tempo. V restauraci jsou na nás milí a dobře tu vaří – nejvíc jsem si pochutnal na čerstvém zeleninovém salátě. Ale kuchyň zavřou už ve dvě, takže jsme se o svůj oběd rozdělili s Rocket (35, USA), která přišla později.

Zbytek naší partičky stále nepřichází a z esemesky vyplyne, že to do 16.00, kdy zavírá pošta, nestihnou. A tak jdeme Kaye vyzvednout její *resupply box*. Pak je najdeme v komunitním centru v dost žalostném stavu. Všichni mají puchýře a je jasné, že dnes už nikam nepůjdou. Možná ani zítra ne. Nedá se nic dělat, musíme se rozloučit – dál zas půjdeme s Top Notchem sami.

Ještě prozkoumáme místní *hiker box*, kde lze kromě odloženého vybavení najít i dost jídla. Většina lidí tam odkládá to, čeho se už přejedli a co jim dál chodí v jejich *resupply boxech*. Nebo prostě zjistí, že jídla táhnou zbytečně moc. Já pro sebe tentokrát objevím malý šátek, velký tak akorát, aby se mi vešel pod kšiltovku a chránil mi temeno před sluncem, a pak pár porcí dehydrovaných večeří, jejichž druh nejsem schopen určit. V hikerském slangu se tomu říká *hiker box specials*.

Vyrážíme v pět, chvíli si ještě užíváme planinu, pak lehce nastoupáme, abychom po hodině a půl našli hezké tábořiště pod stromy u potoka Agua Caliente Creek (míle 112,6). Jen si musíme dát bacha, protože roste tu *poison oak*, jedovatý dub, který může při kontaktu s pokožkou způsobit popáleniny. Rychle vaříme, mé dnešní *hiker box specials* je docela dobré chilli. Do spacáků zalezeme po osmé, já ještě hodinu a půl ošetřuju nohy a píšu.

➡ 38 km (celkem: 185 km)

7. den, středa 27. dubna

Noc klidná, teplá. Vyrážíme v 5.00, ale 20 minut ještě nabíráme vodu z potoka a filtrujeme. Bereme oba 7 litrů – je možné, že

dva dny nenarazíme na žádný zdroj. Ve Warner Springs nás varovali, že nádrže po cestě už budou prázdné.

Tři čtvrtě hodiny se motáme kolem potoka, u kterého jsme spali, a pak začne dlouhé stoupání z 910 metrů na 1 540 metrů. Protože mám 7 litrů vody plus doplněné zásoby jídla, táhnu tak o 6 kilo víc než včera a je to safra znát. Musíme se častěji vydýchat a snídani v 7.30 protahujeme, co to dá. Ale pak si pustím do uší Freak Power a to mě trochu popožene. Uprostřed kopce nacházíme krumpáč a přemýšlíme, jestli ho někdo nemínil používat jako cepín...

Do karet nám hraje mrak zastiňující slunce, takže teplota se drží kolem příjemných 25 °C. Když se ale konečně dostaneme nahoru, mraky se rozeženou a vedro udeří.

Jdeme víceméně po vrststevnici, kolem hromad velkých kamenů. Čekáme, kdy na nás zpoza nich vybafnou Šošoni. Před polednem dorážíme na míli 127,3, kde je na místě zvaném Mike's Place nejen voda v cisterně, ale i pár stanů a prapodivných chatrčí. Mika jsme sice nepotkali, zato místu šéfovali dva maníci – Tom a Josh, zhulení jak papriky. Hned nám nabídli studený limošky a udělali burgera – za dobrovolný příspěvek. Dlužno dodat, že burger byl excelentní. Top Notch dostal vegetariánskou verzi.

Největší horko jsme přečkali ve velkém stanu, kam se postupně slezlo asi dvanáct hikerů. Místo klasických *hiker boxů* tu mají celou jednu místnost. Kromě standardních věcí, co se v *hiker boxech* obvykle nacházejí, tu měli i solární panel, sněžnice, audiokazety Star Treku a z nějakého nepochopitelného důvodu i bicí soupravu. Ve vedlejší místnosti byla velká polní kuchyně včetně pece na pizzu. Nemůžu popřít, že to místo mělo skutečně ducha. Zůstáváme do dvou.

Odpoledne nám to šlape o poznání líp, když je to z kopce, i popobíháme. Dnes to balíme o něco dříve – už na míli 134,8.

Chceme si dopřát delší spánek, a navíc se na obzoru kupí tmavé mraky. Tlak je ale stabilní, snad se to nad námi jen přežene.

Rychlá večere a v sedm už jsme ve spacácích.

➡ 38 km (celkem: 223 km)

8. den, čtvrtek 28. dubna

Nepršelo, jen větru zas bylo víc než dost. O páté na cestě, mraky stále nad námi. Teplota se motá kolem 7 °C, s větrem je to pocitově na nule. Nepřestává nás udivovat, jaké jsou tu teplotní rozdíly: buď zima, nebo vedro. Nic mezi.

Snídáme na staré cisterně, která sbírá dešťovou vodu. Divíme se, k čemu tady na pouštní hřebenovce mohla být. V devět konečně začíná pršet. Ne moc, a tak pokračujeme v nezměněném tempu. Najednou zjišťuju, že mám na jedné ruce zkřivený prsteníček. Nijak to nebolí, nijak jsem se do něj neudeřil, ale narovnat ho nedokážu. Zřejmě se jedná o křeč šlašky, její dočasné zkrácení – masáž a teplo snad pomůžou. Ok, pro dnešek jdou hůlky do batohu a pravá ruka do kapsy. Možná i málo hydratuju, musím víc pít.

Cestou potkáme dvě plné vodní kešky (*water cache*) – nemuseli jsme tak táhnout vodu na dva dny, ale to dopředu jeden nikdy neví.

Sbíháme z hřebene a po šestnácti mílích (míle 151,8) se před dvanáctou dostáváme na Highway 74. Opouštíme cestu a vydáváme se podél silnice navštívit další legendární místo na PCT, míli vzdálené Paradise Cafe. Tahle *hikers friendly* hospoda dokonce přijímá a uschovává *resupply boxy*. K obědu si necháme přinést české pivo Rebel. Doma jsem se s ním nikdy nesetkal, ale mezi místní nabídkou září jako diamant.

Místo je to opravdu kuriózní, což potvrzuje svou produkcí v rohu sedící muzikant, který má před sebou klávesy s přednahránými doprovody a na klíně akustickou kytaru, na kterou hraje. Občas si dá sólo i na klávesy a melancholicky zpívá jako Johnny Cash zkřížený s Ericem Claptonem. Bizár.

Po devadesáti minutách se zvedáme a vracíme na trail. Před námi je uzavřený úsek. Dá se ještě absolovovat 17 kilometrů po trailu, ale pak se musí sejít zpět na Highway 74 a dojít podél ní až k městečku Idyllwild.

Většina lidí proto rovnou stopuje do města. My si řekli, že nebudeme pokud možno přeskakovat, že si tu obchůzku odšlape. Jsou před námi i další uzavřené úseky, kde to jinak nepůjde, ale pokud bude sebemenší pěší možnost, tak jí využijeme. Pršet přestalo, dokonce na chvíli vysvitlo slunce. Stoupáme z 1 500 metrů na 2 000 metrů. Kolem vidíme stopy ohně, ohořelé stromy, saze na kamenech. Trail je uzavřený právě kvůli následkům požáru.

Počasí se opět začne horšit, tlak prudce klesá. Na míli 159,7 si nacházíme místo k zakempení. Jsme sice v mraku, ale dobře chránění před větrem. Teplota je kolem 3 °C a včera prý u Big Bear sněžilo, tak rychle stavíme tarpy (Top Notch *tarptent*, já pončo) a v sedm už jsme zase ve spacácích. Top Notch pokašlává, moc se mi to nelíbí. Myslím, že trochu podcenil oblečení. Má sice péřovku, ale stejně mu zítra v Idyllwildu vybereme ještě nějakou mikinu a teplé ponožky.

➡ 43 km (celkem: 266 km)

9. den, pátek 29. dubna

Přispíme si, vstáváme za světla, v šest šlapeme. Obloha úplně vymetená. Pořád stoupáme, abychom po hodině došli k sa-

motné uzavírce. Místňák, který se znenadání zjeví z vedlejší cesty, nás varuje, ať to přes uzavírku ani nezkoušíme projít. Že to nestojí za to – sesutá půda, nestabilní terén... Upřímně, ani nás to nenapadlo. A tak to, co jsme za půl dne nastoupali během dvou hodin, zase ztrácíme. Po 5,9 mílich se dostáváme k silnici. Pak začne asfaltová nuda.

Skoro začínáme závidět těm, co tenhle obchvat přeskočili a stopovali. Když nám ale samo od sebe zastaví auto, uctivě děkujeme, že si to odšlapeme. Chlápek se nám představí jako Heinz (55) a ukáže se, že je to otec Nitro z PCTA, kterou jsem potkal u Scouta a Frodo. Ukazuje nám na mapě, kudy nejlíp projít, informuje nás o ostatních uzavírkách a vrazí nám do ruky po plechovce limonády a čokošku.

Po 6,8 mílich na silnici odbočujeme na vesnickou prašnou cestu. To už je veselejší. V jednu chvíli musíme projít vedle výhrůžně bzučícího roje včel, což nám sevře půlky ještě víc než chřestýš u cesty. Jak se začneme blížit k Idyllwildu, objevují se víkendové chatky jako v českých chatových koloniích. Některé mají podezřele ruský charakter, což posléze potvrdí nápisy v azbuce. Ve městě jsme ve tři.

Top Notch se kvůli nohám necítí na pokračování, tak vyhledáme místní *campground* a stavíme tarpy. Jdeme si přemáchnout prádlo, některé kousky už to potřebují několik dní.

Mezitím dorazí Pierre a Max s Kayou. Z Paradise Cafe to vzali stopem. Jdeme po nákupech, Top Notch si pořizuje chybějící oblečení a zásoby jídla na další etapu (5–6 dní), já plyn do vařiče a čerstvé potraviny (ovoce, sýr, tortilly). Pak sprcha a posedávání se známými, které jsme v minulých dnech potkali. Směsice je to pestrá, překvapivě převažuje mezinárodní zastoupení: kromě zmíněné Francie a Německa je to Holandsko, Švýcarsko, Austrálie a Kanada. Zvláštní že jsem tu zatím nepotkal nikoho dalšího

z „postsovětského bloku“. Zítra ale vyráží z Campa tříčlenná česká parta, tak jim fandím, třeba mě doženou.

My tu postupně provedeme ve sprchách rituální očistu a jdeme se ve velké partě najíst do města. Jíme v baru jak vystřiženého z Lynchova filmu. Právě tu probíhá karaoke (ani jsme si neuvědomili, že je pátek!), většinou na vlně country. Zpívat chodí prapodivné postavy, jednu vedle druhé bych okamžitě obsadil do bijáku. Všechny nás překvapí Max, který úplně čistě a s nadhledem vyšvihne jednu swingovku. A po něm začnou nějaké dvě holky chroptit na death metalový podklad. U místního publika mají stejný úspěch. Tady je fakt možné vše.

Parta ještě pokračuje do dalšího baru. Já nikdy nebyl večírkový typ, stejně nemůžu ze zdravotních důvodů pít, a pak jsem taky asi unavenější než ostatní (přece jen jsem dvakrát starší než někteří ze zúčastněných), a tak jdeme s Pierrem, který to cítí podobně, na *campground* a v jedenáct usínám.

➡ 37 km (celkem: 303 km)

10. den, sobota 30. dubna

Většina lidí si dnes v Idyllwildu bere odpočinkový *zero day*. Kaya chce dokonce zajít k doktorovi – myslí si, že má něco s kyčlí. Navíc má podle předpovědi dva dny pršet, s pravděpodobností lokálních bouřek.

Já vstávám v 5.30, Top Notch taky, ale je na něm vidět, že neví, jak mi říct, že tu chce zůstat. Tak začnu já, ať neblázní a v klidu zůstane. Jednak ho už taky zlobily nohy a pak to asi včera v baru nezůstalo u jednoho drinku. Byl to fajn parták, na konec má vyšší tempo, tak se třeba ještě potkáme. Zůstává tu s celou partičkou, takže je v dobré společnosti. Mě by zůstat ve

městě švalo. Fyzicky jsem zatím ok, nohy v pohodě, mám jen pár odřenin a otlačenin, které nestojí za řeč, takže není důvod zůstat.

Malé americké město (teda spíš turistický resort) ponořené do mlhy vypadá v půl sedmé v sobotu ráno hodně přízračně. Ale místní pekárna je otevřená, a proto si dám čerstvý donut a kafe. Jsem jediný host, tak si se mnou paní pekárníková povídá. Když vytáhnu peněženku, že zaplatím, jen mávne rukou. Trvám na zaplacení a málem dostanu vyhubováno. Jinej kraj...

Cestou na *trailhead* mě zastaví běžec, jestli vím, kam jdu. Když mu to řeknu, poradí mi, abych to vzal raději oklikou, že přímá cesta je zledovatělá a je dost o ústa. Trochu se tomu dívím, ale poslechnu ho. Je dojemné, jak poznáv ve mně Evropana převádí při vysvětlování cesty míle na kilometry. Nakonec se z něho vyklube domestikovaný Angličan.

Je pořád hustá mlha, a tak se mi podaří minout nenápadnou odbočku na Ernie Maxwell Trail. Naštěstí na to po půl míli přijdu a pak už ji bezpečně najdu. Na ní zhruba po hodině chůze navazuje Devil's Slide Trail. Tlak začne lehce stoupat a tlačí mraky přede mnou na hřeben.

V 10.30 se konečně na Seddle Junction napojuju na PCT (míle 179,4). Tou dobou se dostanu do mraku a až na pět minut se z něj už dnes nedostanu.

Přestože je sobota, nepotkávám moc jednodenních či víkendových výletníků. Asi je odradila předpověď. Míjím jen pár běžců a partu skautíků. Pořád stoupám, vyrazil jsem z 1 600 metrů a dostanu se až na 2 760 metrů. Varovali mě před přicházející bouřkou a momentální počasí tomu odpovídá. Proto na míli 181,2 míjím odbočku na alternativní trasu vedoucí přes San Jancinto Peak (3 302 m n. m.). Později toho sice lituju, ale na základě informací, které jsem v tu chvíli měl, to asi bylo

správné rozhodnutí. Teplota padá na 3 °C a začnou se objevovat sněhové jazyky. Nejsou nijak hluboké, 30 centimetrů nejvíc, vždy jen pár metrů (maximálně 100). Ale kloužou pěkně, obzvlášť ve stráni.

Pokud jsem doted' pochyboval, jestli budu na Sieře potřebovat nesmeky, tak tohle mě vyléčilo. Nemít hůlky, párkrát bych si asi nabil čenich. Ráz krajiny nejvíc připomíná šumavský Boubín. Často je nutné obcházet nebo přelézat stromy padlé přes cestu. Hodně stoupání, hodně klesání. Ale z avizovaného deště, natož bouřek naštěstí nic není. Jen párkrát zasněží. A to jsme se před třemi dny pekli na slunci. V půl druhé si vařím oběd (kuřecí rizoto a kafe). U potoka North Fork San Jacinto River (navzdory názvu skutečně jen potok) na míli 186,2 doplňuju zásoby vody na 4 litry: dalších 20 mil žádná voda není.

Před pátou se mi stalo to, co už jsem poznal na Korsice – překročil jsem hřeben a najednou jsem se z mraku ocitl v jasném slunečném dni. Trvalo to ale jen pět minut.

Volám si s Ivanou a Petrou z Čech, které se v L.A. chystají na svůj PCT thru-hike a vyrazí příští týden. Jsou nervózní, stejně jako jsem byl já před čtrnácti dny. Vlastně jsem měl velké štěstí, že jsem začínal u Scouta a Frodo, kde jsem se potkal se spoustou „veteránů“, kteří nás dokázali patřičně uklidnit. Včera jsem si taky psal s Rostou z tříčlenné české partičky, která vyrazela dnes.

Dnes to balím na míli 189,3. Znovu sněží, vařím si hovězí ragú a přitom kolem prochází holka s koňmi. První koně na trailu! A přitom PCT byla původně zamýšlena právě jako stezka pro koně. Vůbec nechápu, jak mohli ten dnešní úsek zvládnout. Pět minut po nich kolem mě prošli dva bráchové z Texasu a ti vyprávěli, jak tu holku viděli na sněhu uklouznout, sjet kus po stráni, ale koně šli úplně v klidu, jakoby nic.

Je docela zima, rychle zalézám, provedu večerní rituály (hygiena, ošetřit, namazat a promasírovat nohy, dopsat deník) a v půl deváté usínám.

➡ 30 km (celkem: 333 km)

11. den, neděle 1. května

Noc je hodně větrná. Stromy šumí tak hlasitě, že to působí, jako bych spal u splavu. Teplota na nule. Přestože spím na loučce v dolíku a schovaný za stromy, s tarpem to cloumá a podfukuje mi pod quilt. Můj starý quilt měl pro tyhle případy geniální osmibodové upínání ke karimatce, takže se pod něj studený vzduch nedostal. Žel jsem o něj i o ostatní věci přišel, když mi vloni při návratu ze Santiaga de Compostela španělské aerolinky ztratily batoh. Prosil jsem Joea Valeska, majitele ZPacks, aby mi takové k novému quiltu taky udělal. Přišel s vlastním systémem jednoho popruhu, který kolem karimatky udělá oko a dvěma jezdci quilt připevní. To jsou ale jen dva pevnící body místo osmi a prostě to nefunguje. Celý „systém“ musím ještě nějak doladit.

Vyrážím v 6.20, pomalu opouštím les, dostávám se z jižní strany hřebene na severní a krajina opět začíná mít pouštní charakter. A to včetně slunce. Stejně mě fascinuje, jak se tu na tak malé vzdálenosti radikálně mění prostředí – od vyprahlé pouště po zasněžený les. Samozřejmě je to důsledek změny nadmořské výšky. Když se člověk dostane o 1 000 metrů výš, místní klima je, jako by se nacházel o 550 mil severněji.

Navíc když se dívám na vrchol hřebene, vidím, jak se na jižní straně stále drží mraky. Hřeben zadržuje vlhký vzduch, který se sem tlačí ze západu od oceánu, a to zase velice ovlivní místní

mikroklima. Ti, co jsou nahoře, jdou ve stejné mlze jako já včera. Ze stejného důvodu je západní strana výrazně sušší než ta východní.

Mě čeká dlouhý sestup. A když říkám dlouhý, mluvím o sestupu z 2 360 metrů na 520 metrů na deseti mílích. Dlouhý a únavný. Konečně mě začínají pořádně bolet nohy. Kolena, kyčle. A speciálně prostředník na pravé noze. Když si v půlce sundám boty, zjišťuju, že nehet na tom prostředníku už je hodně podebraný. Vymáčknu z něho docela dost hnisu. Vypadá to, že tenhle nehet ztratím. To je tu běžná záležitost, se kterou jsem počítal, jen jsem to nečekal tak brzy.

Procházím kolem patníku označujícího 200. míli.

Moc lidí nepotkávám – jen čtyři kluky, se kterými se někdy míjíme. A pak znovu tu holku s koňmi ze včerejška. Koně jsou na úzké stezce opravdu neskutečně suverénní. Poučen se postavím po svahu na nižší straně cesty, aby ve mně neviděli šelmu, která je chce svrchu napadnout, a začnu mluvit na holku, která je vede – koně tak prý snáze poznají, že jsem člověk. Postavu s velkým batohem a hůlkami v rukou totiž můžou jinak považovat za divné zvíře, tedy nebezpečí. Konec sestupu absolovuju s chlapíkem, který si říká Disco (27, USA), kvůli trpytivé haleně, co s sebou nosí.

Na míli 205,7 konečně dorazím na kraj údolí, kde je i kohout s vodou. Jsou tu i ti tři kluci a holka s koňmi. Nabíráme vodu a rychle pokračujeme v cestě. Opravdu rychle, protože obloha černá, zvedá se vítr a ve vzduchu je cítit déšť. Nejlepší je na tom ta slečna. Zatímco v hornatém terénu koně jen vedla, teď si na jednoho vyskočí a za chvíli nám mizí z očí.

My upalujeme údolím, co to dá – hřeben, po kterém jsme ještě před pár hodinami šli, je utopený v mracích a slyšíme jeden hrom za druhým. Slibovaná bouřka konečně dorazila.